

Đružinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Številka 38
Leto VII
Posamezna
Številka po
2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani,
Tyrševa cesta 29/I. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predel
štev. 345. Račun Poštnje hranilnice v Ljubljani štev. 15.393.

Ljubljana, 26. septembra 1935

Naročnina za četrto leto 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse
leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov,
v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Tako nam pišejo...

Ljubljana, 22. septembra.

Spoštovani g. urednik!

Na, kaj takega pa res svoj živ dan nisem sanjala, da bi se jaz nahajala med magrajenci Vaše ankete »Pismo iz mojega kraja«. Zajubljena sem sicer v vsakega, ki kolikor zna sukatati pero, meni pa so na žalost rojenice potisnile kuhalnico v roke.

Ce sem Vas, g. urednik, imela prej rada, sem zdaj naravnost zajubljena v Vas. Samo če me ne boste zbog tega priznanja postavili na cesto, ako se kdaj oglasim pri Vas? Sicer me pa ne bo prej — četudi bi Vas iz srca rada pozvala — da Vam priskrbim vsaj enega novega naročnika. Milo za drago! Ce prej ne, za novo leto mora biti.

Kar se tiče nagrade — če je res moja in nisem napak brala — jo pa vpišite k naročnini za prihodnje leto, saj bo itak kmalu treba obnoviti naročnino. Večjega veselja mi ne bi bil mogel storiti nihče kot ste mi ga. Vi. Prisrčna Vam hvala!

Sicer je pa list sam na sebi največja nagrada vsakemu naročniku, saj še nisem dobila v roke lista, ki bi bil od prve do zadnje črke tako interesantan kot je »Družinski tednik«. Priznam, da sem ga naročila samo radi filmskih stvari, ki me najbolj zanimajo, ali zdaj pa z največjim zanimanjem prečitam vsako malenkost, posebno pa še, če je kakša pripovedka o žabah, ker takih žab, ki breajo, da naredi maslo, je dandanes vse premalo.

Všeč ste mi, ker ste priprosti, iščete stikov z malim človekom, pišete zanj, priznavate ga, ves ste njegov. Vaš list prinaša razvedrilo malemu človeku, a primeren je tudi izobraženec.

Všeč ste mi brez nagrade, z nagrado Vas imam pa seveda še rajši. Z željo, da bi Vaš trud rodil lepe uspehe.

Vas iz srca lepo pozdravljam
M. Z., Ljubljana.

*

Prinašamo gornje pismo namestu današnjega uvodnika, ker je napisano tako toplo in od srca, kakov se tudi mi zmerom prizadavamo, da bi pisali, posebno na tem mestu. Napisala ga je preprosta ženska; ko smo ga brali, skoraj nismo mogli verjeti, da zna človek, ki dan za dan trdo dela z rokami, napisati tako lepo pismo s tako izbranimi, a hkrati neprisiljenimi, od srca prihajajočimi izrazi. »Družinskemu tedniku je v ponos, da dobiva taka pisma od svojih bralecov in bralk; v njih vidi najlepši dokaz, da je njegova pot prava.

Prepričani smo, da nam onesenj, bralek in bralc, ki so vajeni na tem mestu brati našo uredniško besedo, ne bodo zamerali, če smo to pot dalli prostora svoji naročnici — čeprav je pisala privatno in ne za javnost. Zakaj to pismo nam je dalo priložnost, da vnovič poudarimo, kako drago nam je, da nas druži z množico naših prijateljev tako toplo in iskreno razmerje. Haka

Kdaj se človek najlaže uči

L. o. London, septembra
Britanska Psychological Section je hotela preizkusiti, ali so otroška leta res najprimernejša za učenje, kakov trde vsi vprek. Dognala je, da to ni res. Otoška leta niso najugodnejša za učenje; prav tako kakov nov avto potrebuje nekaj časa, da se »zvozi« in gladko teče, je treba tudi človeškemu organizmu časa, da se vživi v razmere.

Tako je na primer statistično dognano, da terjajo prometne nesreče med otroki mnogo več nesreč, kakov med odraslimi ljudmi. Psihološko društvo je zato prišlo do spoznanja, da je človek najbolj dovzet za učenje v dobi med koncem doraščanja in začetkom dozrevanja.

(Po poročilu londonskega radia
6. septembra zvečer.)

Lov za nezvestim okoli sveta

Žalostna povest o francoski aristokratki, ki se je zmanjšala, da bi priklenila nase svojega moža

V Newyorku se je te dni začel proces proti bogatemu američanu Peteru Uptonu Muirju; toži ga njegova žena, ker jo je brez vzroka zapustil. P. U. Muir je znan američki kozmopolit in pisatelj; nekaj časa je bil tudi američki vicekonzul v Zagrebu. Njegova žena Viktorija de Montglat izvira iz ugledne francoske plemiške družine.

L. i. Newyork, septembra.
Peter Upton Muir je pisatelj iz ljubljane do pisanja, ne po poklicu. Njegov poklic je romanje okoli sveta. Lahko si ga privošči, saj je iz bogate in ugledne rodbine: njegov oče je bil preden je utonil, sodnik v USA, njegova mati je sestrica slavnega polarnega raziskovalca admiralja Byrda.

Toda samo potovanje brez kakšnega drugega cilja postane prej ali slej dolgočasno. Zato se je Peter Upton Muir poskušal tu pam tam tudi kot avtomobilski zastopnik (na Kitajskem), kot vicekoncul (v Zagrebu) in kot vodja potovalnega urada (na Sardiniji). A nikjer ga ni dolgo strepelo. Brez miru je po kratkem postanku spet razdom s pisalnim strojem kam drugam, kakor večni žid Ahasver.

Ali ga je res prava velika ljubezen združila s hčerkom francoskega markija Montglata, gospodično Viktorijo Montglato. Ona vsaj tako zatrjuje. Ker jo je Peter Muir

za zmerom zapustil, se mora zdaj boriti preživljati kot prodajalka v neki newyorški trgovini.

»Bila je ljubezen na prvi pogled,« pravi nesrečna žena v svoji obtožnici. »Sporzala sva se v Berlinu in sva se kmalu poročila. A že kmalu po poroki ga je izmenada prevzel oni nemir, ki sem ga morala pozneje tolikokrat srečati pri njem. Nič se nisva sprekala, kar na lepem me je zapustil, kjerkoli ga je pličlo, in mi ni pustil niti centa za življenje. Ker sem ga ljubila in sem vedela, da me ni zapustil zaradi katere druge, sem ga iskala tako dolgo, dokler ga nišem spet našla. Svet ni tako velik, da ne bi ljubeča žena mogla najti njega, ki ji je vse na svetu. Ko sem ga potem srečala kje v Evropi ali drugod, sva nekaj časa spet srečno živila skupaj — dokler ga ni nekoga dne mahoma spet obšlo njegovo nesrečno ahaverstvo in se ni starla pesem iznova začela.«

Od takrat je seveda minilo že nekaj let. Danes je Mrs. Muir že pretrudna, da bi se neprestano podala za nezvestim možem. Nekdaj znamenita pariška lepotica, ki je igrala odlično vlogo v francoski družbi, je še danes lepa in ljube-

Velika Ijubezen

Ali ga je res prava velika ljubezen združila s hčerkom francoskega markija Montglata, gospodično Viktorijo Montglato. Ona vsaj tako zatrjuje. Ker jo je Peter Muir

Ljubljana, 26. IX. 35.

P. n. g. A. I. v K.

Na Vaša vprašanja Vam odgovorimo kar v listu:

1. Dr. Josef Löbel je zdravnik v Frančiškovih Varih (Č.S.R.);

2. Njegovo delo »ZA ČLOVEŠKO ŽIVLJENJE« je izšlo konec leta zime: od takrat so ga prevedli že v 16 jezikov.

3. Slovenski prevod je avtoriziran, to se pravi, da smo si pridobili zanj avtorske pravice in ga ne sme v slovenščini nihče priobčevati razen nas. (Podrobnejše na 4. str. današnje številke).

4. »ZA ČLOVEŠKO ŽIVLJENJE« začne izhajati v »Družinskem tedniku« v prihodnji številki.

S prijateljskim pozdravom

»DRUŽINSKI TEDNIK«

3 milijone Din za vzdržnost

P. w. Newyork, septembra

Sedem let je tega, kar sta Rockefellerjeva ustanova in newyorška družba »Mayo« razpisali nagrado 70.000 dolarjev za tistega, ki bo v razdobju dvanaestih let pokazal največjo vzdržnost.

Od 632 tekmovalcev, ki se jih je prijavilo za to čudaško tekmo, jih je 79 že umrlo, večina drugih so se pa med tem tudi že odrekli nesmiselnemu spartanskemu življenju. Ostali so le še trije, ki hočejo za vsako ceno vzdržati do konca.

Prvi med njimi je Anglež Morris Walton iz Liverpoola. Mož že sedem let ni pokusil mesa ne kruha ne piva: hrani se izključno samo s pilulami (kroglicami zgoščene hrane). Zdravnik pravijo, da bo moral, če srečno konča svoj bedasti post, še najmanj pet let ostati pri sedanjih hrani, preden bo organizem spet za normalno rabo.

Drugi je Kanadčan Jack Richards iz Winnipega. Ta se je zakljal, da bo zmerom stope spal, naslonjen na omaro.

Tretji je Američan Frank Fielding iz Minnesota. Mož spi že sedem let na golim mizi, toda vsak dan drugod; zaobljubil se je bil, da bo na dan prehodil najmanj 40 kilometrov. V sedmih letih je tako prepotoval že 120.000 km.

Rockefellerjeva ustanova in družba »Mayo« trdita, da ima to tekmovanje velik znanstven pomen...

Greta Garbo

se vrača s počitnic. Naša slika jo kaže na ladjiški palubi ob povratku z letovanja.

Nagrada za najslabšega učenca

S. K. Bristol, septembra

Da so slabci učenci dostikrat postali prav pomembni ljudje, je starata resnica. Toda nagrad za slabu učenje doslej vendar še niso dobivali; te so bile pridržane le odličnjakom.

Zdaj pa beremo, da se je neki bristolski meščan odločil popraviti to »krivico« — vsaj v svojem domačem mestu. Stvar nam bo razumljivejša, če povemo, da je bil mož njega dnl, ki je še trgal hlace na šolskih klopeh, med najslabšimi v razredu. Pozneje je šel v kolonijo in si tam napravil denar. Pred kratkim se je vrnil v Bristol in naložil v banki večji znesek s pripombo, da mora banka vsak leto izplačati obresti najslabšemu učencu tiste šole, ki jo je tudi sam obiskoval kot otrok.

Solska oblastva so se temu uprla in so na vse načine skušala dobrotnika prizeti, da je narobe svet, kar počne; zaledlo nič. Tem manj, ker se je za njegovo namero zavzel tudi bristolski župan... nekdanji učitelj.

Tako se bo bristolska šola lahko ponosa, da bo imela prihodnjo jesen najoriginalnejšega odlikovalca pod solincem. In učenci bodo kajpada tekmovali med seboj, kdo bo prinesel domov največ petic — to se pravi, po naše enic.

zniva ženska. Od kar jo je mož zapustil, jo je v njeni družini preganjala nesreča za nesrečo; danes stoji popolnoma sama na svetu.

Njeni aristokratični sorodniki niso poroke z nestalnimi Američani, nekdar odobravali; kolikor jih je živ, je nihče več poznati. Njena usoda je tem žalostnejša, ker je lastna mati njenega moža tista, ki je razdrila njen življensko srečo.

Pol milijona odškodnine

Zato Mrs. Muir ne toži svojega nezvestega moža (pravi, da ga se zmeren ljubi), nego svojo tašco. Od nje terja pol milijona dolarjev (25 milijonov Din) odškodnine, češ da je prisilila svojega sina, da jo pusti na cedilu.

»Mati mojega moža,« pravi Mrs. Muir v svoji obtožnici, »je svojemu sinu neprestano grozila, da ga bo razdelila in mu ne bo več dajala denarja, če ne napravi konca z menoj. Sovražila me je, ker sem bila siromašna, njen edina želja je bila, da bi svojega sina zelenila s katero potomko ameriške dolarske aristokracije. Zdaj živi v svojem razkošnem gradiču v Miamiju in se ne meni za to, ali imam denar za vsakdanji kruh in najemnino.«

Po trditvah nesrečne tožnice je morala obstajati neka zveza med večnim izginjanjem njenega moža in pismi, ki jih je dobival od svoje matere. Sicer pa pravi, če bi imela izbirati med njim in pol milijona dolarjev, da bi se kljub vsemu rajšči odločila za Petra Muira.

Kakor Ahasver

Pri vsem tem se lepa Viktorija dobro zaveda, da je Peter Muir tako rekoč neozdravljen Ahasver. Ko sta na primer živeljka nekaj časa v Bruslju in bila po njeni trditvi popolnoma srečna, je nekoga dne Peter Muir brez sledu izginil, kakor bi ga bila zemlja požrila. Čez tri dni je dobila od njega pismo, da misli stopiti v tujsko legijo. Hkrati ji je priporočil, da naj proda svoje dragulje in se odpelje v Newyork, kjer sta že prej živeljka nekaj časa. Potem se je pa vendar premisli in ni stopil v tujsko legijo; pisal ji je, da mora poprej še na Sardinijo, da zbere snov za svoj bodoči roman, ona naj ga pa počaka v Newyorku.

Mrs. Muir je storila po njegovem nasvetu, toda nezvestni mož niti misli na to, da bi izpolnil svojo oblubo. Minilo je leto dni, a še zmerom ni bilo sledu o Petru Muiru, ne na Sardiniji ne kje drugod. Med tem je pa njegova žena, zapuščena od vseh, gladovala v Newyorku, dokler se je niso usmilili v nekaj trgovini in je vzeli za proučjaka v Newyorku.

Vse kaže, da je zdaj tudi mera njene potrebitnosti polna in da je konec njenega slepega zaupanja v Petra Muira. Vse njeno upanje so zdaj le še proces in ameriški sodnički. Da, časih je pot do moške zvestobe dolga in trnjeva... še bolj trnjeva pa do pol milijona dolarjev, ki naj jih vrže moževa nezvestoba.

H. Colmore.

Vse kaže, da je zdaj tudi mera njene potrebitnosti polna in da je konec njenega slepega zaupanja v Petra Muira. Vse njeno upanje so zdaj le še proces in ameriški sodnički. Da, časih je pot do moške zvestobe dolga in trnjeva... še bolj trnjeva pa do pol milijona dolarjev, ki naj jih vrže moževa nezvestoba.

Ker je zasmehoval politično delovanje svoje žene

L. w. Moskva, septembra

Sodišče v Lajčevu v sovjetski Rusiji je pravkar začilo za več mesecev nekoga Nikolaja Andrejeva, češ da je sistematski »kalil in zasmehoval politično delovanje svoje žene.

K temu moramo pripomniti, da so obsojenčeno ženo pred nekaj meseci izvolili v mestni sovjet; zato je morala nastopati na javnih shodih in tuji govoriti. Nu. Nikolaj Andrejev je bil poslušan njene govore in je tudi navdušeno ploskal — kadar je bil dobre volje, zgodilo se je pa tudi, da kdaj ni bil, in takrat je pri vsem drugem stavku skočil ženi v besedo.

Sodnikom je obljubil, da bo v bodočem svojo ženo hudo spoštoval in da je ne bo več motil na shodih.

Monsieur Sarrazin prodaja parfume

Epilog kriminalne drame po sedemnajstih letih

N. i. Pariz, septembra.

Pred pariško poroto bodo te dni oživele sence kriminalne drame, ki se je odigrala pred več ko sedemnajstimi leti.

Dne 24. aprila 1918 je zavladal v pariškem predmestju La Villette strah in obup. Bogato lastnico neke mesnice so nashi umorjeno v njenem stanovanju. V sobi je bilo vse narobe in videti je bilo, da se je žrtev pred smrto na vse kriplje otresala napadalcu. Poleg umorjenke so ležale gumaste rokavice, palica in prazna mošnja. Prav v tej mošnji je bila mesarica nekaj minut pred smrto prinesla dobreih 100.000 frankov iz mesnice domov. O denarju ni bilo duha ne sihata, o morilcu takisto ne.

Dva nedeljna sprehajalec

Se tistega dne je pričel ves policijski aparat mrzljeno stikati za sledovi. Vratar sosednje hiše je na policiji izjavil, da je videl okoli seste ure dva neznanca v bližini mesarične hiše. Po dolgem posvetovanju je policija dognala imeni obeh neznancev. Prvi je bil Jan Sarrazin, drugi Pierre Tissier in oba so osumili umora. Tissierja so prijeli, Sarrazin je pa srečno odnesel pete. Sodniki so obsodili Tissierja na smrt, predsednik ga je pa pomilostil na dosmrtno ječo.

Srečanje čez šestnajst let

Obsojenega Tissierja so poslali na Guyano in tam je preživel šestnajst trdih in gremkih let. Lani se mu je posrečil beg iz guyanskega pekla in se je srečno pretokel do Paname. Ko je nekoga dne lačen in izčrpan postopal po panamskih ulicah, je nenadoma uzrl nekoga moškega, ki ga je takoj po obrazu in hoji spoznal. Sarrazin je bil!

Tissier je to srečanje resnično razveselilo, toda njegovemu nekdajnemu pomagaču ni bilo nič kaj prijetno pri srcu. Šele ko je iz Tissierjevih ust izvedel, da so tudi njega obsodili na smrt, se je zdržnil ob misli na strašno uro. Sarrazin je bil že zdavnaj postal premožen meščan, ki so ga znanci in prijatelji visoko cenili in spoštovali. S tretjino plena, s 30.000 franci si je bil v Panami ustanovil trgovino s parfumi, ki je kaj kmalu vzcvetela. Seveda se je bil že zdavnaj oženil in otroci so imeli v njem ljubeznivega in skrbnega oceta.

Glava za glavo

Bržas ne bi bil nihče nikoli izvedel za temno preteklost v Panami spoštovanega trgovca Jana Sarrazina, če bi se ta ne bil hotel na silo otresti svojega nekdanjega hudo delskega tovariska. Videč, da mu »prijatelj« noče z večim zneskom pomagati iz stiske, je Tissier besed napisal pismo policiji in odpril Sarrazinovo preteklost.

Policija je trgovca takoj prijela in ga izročila francoskim oblastom. Svoje usode se je menda zavedal, zakaj ko se je poslavil od žene in otrok, je dejal: »Ne vem, ali se bomo v življenju še kdaj videli.«

Sarrazin je seveda na žive in mrtve tajil, da bi bil on umoril mesarico. Samo za »slamnatega moža« je bil, se je izgovarjal, saj je mislil, da gre za malenkosten vrom.

Sodnik bo pač v slabici, zato sedemnajst let je že minilo in bog si ga vedi, kje bo iskal priče in očividce. Sarrazinu bo bržas v veliko korist, da je živel v Panami ves čas skromno in pošteno.

Pariski javnost nestrenpo pričakuje obnovitve razprave.

Ker je reklo, da je Göring dobro rejen

E. o. Berlin, septembra

Pred sodiščem v Bochumu se je moral zagovarjati rudniški zdravnik dr. Driessens iz Recklinghausna. Očitajo mu, da je kravato razčlil predsednika pruske vlade Hermanna Goeringa. Nekoga večera je namreč obtoženi dr. Driessens v recklinghausenski kavarni na glas in v žaljivih besedah zatrdjeval, da je general Goering presit debeluh.

Sodišče je obtoženca obsodilo na pet mesecov zapora. Če bi bil govoril na primer o Goebbelsu, da je suh ko preklica, bi ga bilo najbrže prav tako zašlo. Vse je pač relativno na tem svetu...

(Mo. Berl. Tgbl.)

Tragedija in komedija ljubezni

Štiri ljubezenske zgodbe, ki jih je napisalo življenje

Komedija okoli dveh iznever

Če žena v spanju govori...

Q. i. London, septembra.

Mabel in Harry sta dve leti poročena, srečno poročena, še nikoli se nista sprekla, skratka, še zmerom živita kakor v medenih tednih. Le z majhno razliko: drug drugemu privoščita od časa do časa malo prostosti: če se Harryju kdaj zahoče, da bi šel čez nedeljo s prijateljem na izlet, mu Mabel tega ne zameri, saj ima dobro prijateljico, ki se rada sestane z njo, da malo pokramlja o najnovejši modi, o služincadi in drugih takih stvari, za katere može nimajo dosti razumevanja.

Takrat se mož, kakor sam pravi, odpreje s svojim prijateljem iz mesta; majhen zakonski dopust časih prav dobro dé, če ne traži kakor en dan ali dva. Golo naključje je, da sta prijatelji in prijateljica poročena drug z drugim, in drugo naključje, da sta se poročila prav tako pred dvema letoma — le njuno zakonsko življenje, se zdi, ni tako idealno kakor pri Mabeli in Harryju; zakaj Evelyn in George ljudje skoraj nikoli ne vidijo skupaj.

Nekega večera sta prišla Mabel in Harry iz gledališča domov. Drama, ki sta jo gledala, je bila dolgočasna in se nista zabavala, kakor sta pričakovala. Vsa trudna sta se odpravila spati.

Mabel je hitro zaspala, Harry je pa poprej hotel še v naglici preleteti večernik. Zdajci se je pa Mabel v spanju obrnila in nezno zašepatala: »George! Ljubi!« Koj načrt je spet zaspala.

Harryju je bilo, kakor bi ga kdo česnil po glavi. Ali je prav slišal? Da, njegova žena je prav razločno poklical njegovega prijatelja po imenu. A kako je vendar to mogče, saj ga je videla komaj dvakrat ali trikrat v življenju!

Harry se pritisne k speci ženi, ki pogleda v obraz in tiho vpraša:

»O čem sanjaš?«

Slišal je bil namreč, da nekateri ljudje na takih vprašanja odgovore. Toda Mabel je ostala tiha. Očvidno ni spadala v to vrsto ljudi.

Harry tisto noč ni spal. Prebudila se je v njem ljubosumnost in sklenil je svojo ženo preizkusiti. Cel teden je razmišljal, kako bi to najbolje napravil, potem je bil pa njegov načrt gotov.

Lepega dne je dejal svoji ženi, da mora po kupičkih zadavah na pot. Ne za dolgo; Mabel naj gre ta čas k Evelyni kakor po navadi, da se ne bo preveč dolgočasila. Če dva dni se bo že vrnil...

Mabel je bila s tem zadovoljna; kaj je tudi hotela, dan današnji so kupčije važna reč, še Bog, da jih kaj je!

Toda to nenadno kupičko potovanje se Mabeli nekako ni zdelo prav razumljivo. Vsekakor je sklenila biti oprezná.

Ko se je Harry prej vrnil, kakor je napovedal, svoje žene ni dobil

doma. Tako je odpeljal k prijatelju Georgeu. Zdaj ju bo prav gotovo zasačil!

Toda ko je prišel tja, je našel obe prijateljici v živahem razgovoru — o Georgeu pa ni bilo niti sledu. Zastran prezgodnje vrnitve se mu ni bilo težko izgovoriti.

Vzilic temu Harry ni več našel miru. S pridržano sapo je prebedel po cele noči in prisluškoval, ali se ne bo njegovi ženi spet izmuznila kakšna izdajalska beseda. Mabel je opazila, da nekaj sumi, in se ni upala mirno spati; saj mu je res imela marsikaj prikriti.

Takšno stanje je iz zakona kmalu napravilo pekel. Mabel je začela moža Sovražiti, Harry je pa iskal pri drugih ženskah razvedril. Njun zakon, še pred kratkim sosedom v zgled, je začel iti na dvoje.

Mabel se je odločila v ločitev in je izmamila Harryja v past. Dokaz, da je bila ona dosti spretna od njega; med tem ko jo je on zman skušal založiti, je ona njega kmalu zasačila v kočljivem položaju. Že drugi dan nato je vložila tožbo proti njemu in bi bila prav gotova izložila ločitev po njegovih krvidi — med tem je pa iznenada nastopila Evelyn: odkrila je namreč, da ima njen mož z Mabelo nekaj preveč prijateljsko razmerje.

Sodnik dolgo ni vedel, kako naj razvozla zapleteno zakonsko afero. Napiso se so vsi prizadeti zedinili in zakonomsko komedijo so spravili s sveta z ločitvama na obeh straneh in po krvidi vseh.

Knjiga, ki se je največ proda

Q. k. London, septembra

Sodeč po letnem poročilu angleške svetopisemske družbe, so tudi lani prodali med vsemi knjigami na svetu največ svetega pisma. V denar ga je šlo nič manj ko enajst milijonov iztisov.

Posebno in Abesiniji in na Nemškem je skočilo povpraševanje po njem. Na Nemškem so ga prodali 19.000 iztisov več kakor prejšnja leta.

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremila denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnom kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantnejše. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Hollandija: št. 1458-66, Den. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

zelen ko porfir, rumen ko topaz ali rjav ko indijski kostanj, črn ko smola, siv ko jesensko nebo; imenuje se iris ali očesna šarenica — najvidnejši znak vaše fiziognomije in pravou ogledalo vaše duše.

Koliko so pesniki že opevali lepoto oči svoje ljube, in vendar, kako malo so izčrpali njihovo čudo! Znanost je šla dosti dalje. Vzemite na primer srednje velik povečevalnik in ogljeti si šarenico svojega prijatelja; postaviti ga morate tako, da stoji s profilom kluči. Zagledali boste v bistri vlagi oči živobarve kristale, podobne vzbodenim in skrljivim čipkam, presekane z dolgimi ozkimi razpokami, prebodenem in žlebičastem ko najnežnejši znak vam fiziognomije in pravou ogledalo vaše duše.

Koliko so pesniki že opevali lepoto oči svoje ljube, in vendar, kako malo so izčrpali njihovo čudo! Znanost je šla dosti dalje. Vzemite na primer srednje velik povečevalnik in ogljeti si šarenico svojega prijatelja; postaviti ga morate tako, da stoji s profilom kluči. Zagledali boste v bistri vlagi oči živobarve kristale, podobne vzbodenim in skrljivim čipkam, presekane z dolgimi ozkimi razpokami, prebodenem in žlebičastem ko najnežnejši znak vam fiziognomije in pravou ogledalo vaše duše.

Razvila se je docela nova metoda, preizkušena že na Nemškem in Francoskem; njena neprecenljiva odlika je, da pomaga dognati diagnozo in zaslediti skrite bolezni.

Stari oče, vnuk in lepa plesalka

Filmska komedija iz resničnega življenja

R. i. Budimpešta, septembra.

Štirideset let je bil veletrgovec Ludovik Kelemen poročen s svojo ženo, ne da bi bil le najmanjši oblaček skalil njegovo zakonsko srečo. Tri odrasle hčere je bil z leti srečno pomožil in je že zdavnaj postal srečen ded.

Afera Kelemen se je začela tistdan, ko je prišla njegova najstarejša hči k materi, da ji potoži o svojih skrbih in težavah. Njen dvajsetletni sin, študent dunajske univerze, se je bil pred kratkim vrnil v Budimpešto; tu se je na žive in mrtve zatreškal v neko mlado plesalko.

Plesalka ju je sprejela zelo ljubezni. Povedala je, da ji ni prav nič do mladega moža; govorice, da jo podpira z denarjem, so zgolj obrekovanje. Sicer je pa niti treba niti da bi jo študent vzdrževal; saj je dobro leto prijateljica nekega starejšega gospoda, ki velikodušno skrbila za njene potrebe.

Naši dami ji tega nista prav verjeli. Da ju prepirča, jima je ljubezna plesalka z zmagovalno kretnjo pokazala fotografijo: »To je ta moj prijatelj. Ali mi zdaj verjameta ali ne?«

Mati in hči sta pogledali sliko in se zgrozili. Starejši gospod, ki se je bil tako prijazno zavzel za lepo plesalko, ni bil nihče drugi kakor — starci Kelemen sam...

Kelemenova iznevara je njegovo ženo tako ogorčila, da se niti domov ni več vrnila. Ostala je kar pri hčeri, mož je pa poslala tole lakonično pismo:

»Niti en dan ne ostanem več pri tebi. Bzogom!«

Vsi poskusi starega gospoda, da bi se s svojo ženo pobotal, so se izjavili ob njenem energičnem odporu. In nekoga dne je dobil prijazen poziv s sodnije: njegova žena terja alimentacijo sto petdeset pengov na mesec.

Pri razpravi je Ludovik Kelemen na vse pretege tajil.

»Ne dam se ugnati s takšnimi babjimi cencami!« je ogorčeno zapoved.

»Kje imate dokaze?«

Stara dama je energično zagnala usodno fotografijo na mizo. Kelemen je zmanjšal besed. Tajenje je na tem manj pomagalo, ker se je na fotografiji bralo silno prijazno plesalkino posvetilo. Vdano je pobesil roke in votlo dejal:

»Tudi s pet in šestdesetimi leti se človek lahko spotakne...«

Sodniku je bilo dovolj. Poveznil si je čepico na glavo in razglasil razsodbo: Gospod Ludovik Kelemen ima plačevati sto petdeset pengov na mesec. Kelemenova žena je odvihrala iz dvorane, ne da bi bila svojemu možu privoščila en sam pogled.

Peczelyjeva sova

Vzemimo v roke leksikon in ustavimo se pri članku o očeh. Brali bomo, da igra v tem čudovitem fotografiskem aparatu našega očesa šarenica vlogo zaslonke; ta zaslonka se stisne in skri zrenico, kadar zaslepila oko prejarka luč.

Poskuslah sami napravite pred ogledalom. Tudi živali razpolagajo s tako varnostno napravou; le po glejte mačko — njena zrenica ima obliko pokončne spranje — kako se ji začne širiti v mraku. Zato tudi pravijo, da v mačjih očeh beremo, koliko je ura.

Okoli leta 1850 je doživel neki mlad Madžar, Peczely po imenu, kaj nemavado dogodivščino s svojo sovo. Ptica je bila izredno velika in popolnoma domaća. Njena dne je pa udarila njena natura na dan: zašekala je svoje kremplje tako globoko svojemu gospodarju v laket, da so ji moral nogo odsekati. A glej: v trenutku ko ji je Peczelyjev oče odrezal nogo, je deček opazil, kako se je razlila v njenem očesu siroka spranja.

Peczely je odrasel in postal znamenit kirurg; tako je imel večkrat priliko opazov

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vseposod

Junakinja

T. p. Pariz, septembra

V »Jouru« beremo:
V tovarni v ulici Croix-Nivert je gorelo. Plameni so zadelali vrata, dim je zasleplil delavkam oči, da niso našle izhoda. Nesrečnice, prepušcene same sebi, so begale okoli kakor uboga piščeta, ki se spusti medjne kragulji.

Zdajci je potegnil veter in za trenutek privzdignil dim. Prikazala se je prosta pot — ali je držala v življenje ali v smrt? Delavke so se zagnale nanjo in jo v trenutku zadelale. Dve med njimi sta se hkrat zagledale pred vhodom, a samo za eno je bilo za silo prostora. Prva je bila že v letih, druga, še mlada, je nosila otroka pod srcem. Spogledali sta se: v očeh obeh je vplila blazna želja po življenju. Starejša je stopila v stran.

»Ti pojdi!« je rekla tovarisci. »Zaradi otroka si dolžna živeti. Jaz nimam nikogar na svetu...« Njena žrtev je bila zaman. Oba sta se našli v smrti.

Velesodobno vprašanje

R. k. Newyork, septembra

Kaj naj stori mož, ki ga žena varata z njegovim najboljšim prijateljem?

Takšno vprašanje je zadala Ameriška zveza za napredek znanosti. 698 zakonskim parom vseh mogočih narodnosti. Rezultat je zanimiv:

298 vprašancev se je izreklo za ločitev; dodali so le, da se mora mož obvezati, da ne bo obešal pravega vzroka na veliki zvon.

230 parov je odgovorilo, da bi moral oslepjeni mož svojega tekmecev osmešiti pri ženi in si tako spet pridobiti njen ljubezen.

66 zakonke se je zavzemalo za dvoboje med možem in njegovim tekmecem, 59 jih je pa predlagalo, da naj se mož maščuje in zapelje ženo nezvestega prijatelja. Poslednjih 45 parov bi se zadovoljilo s tem, da se opeharjeni mož maščuje na enak način, vseeno s katero.

Kaj bi pa vi storili, dragi (oslepjeni) bralci?

Sodoben nemški ženitni oglas

E. o. Berlin, septembra

V berlinskem »Daheim« smo odkrili tole možitveno ponudbo:

»Mlado dekle, nič lepo, iz stare nemške družine, udeleženka pedagoške vojne, se želi seznaniti s prijateljem, čvrsto stoječim z obema nogama na duhovnih tleh tretjega rajha.«

Zgodba o nagcih

E. o. Newyork, septembra

Neki bogat farmar iz Newjerseya, William Scarles po imenu, je prišel pred sodišče, ker ga toži skupina »nagcev«, da je prestopil svoje »vidne« pravice. Scarles se je res hudo pregrešil; povabil je namreč

srednji del šarenice »poldne«, desni del je »tretja ura«, spodnji del pa »šest«.

To bi bil kratek pregled »šarenčnega zemljepisja«; po njem bodo naši bralci laže sledili naslednjim velezanimivim doganjem. V obeh šarenicah človeških oči ustrezajoči široki predel okoli »poldneva« (od 11. do 1. ure) možganom. Na lev i šarenici je v okolici 1. ure 30 minut izsek, ki ustreza ušesom, koj zraven njega pa vratu; pljuča segajo do 3. ure, del okoli srednje je pa rezerviran za sreco. Nato pride vranica (okoli 4. ure), noge (6. ure), obist in mehur (7. ure), leva stran hrbita (8. ure) in leva stran ust med 9. in 10. uro.

Na desni šarenici bomo našli v istem redu: desno stran ust in desno stran hrbita pri 4. uri, desno obist pri pol 6., desno noge in jetra ob 8., prsa in pljuča med 9. in 10. in uho pri 11. uri.

Nekateri pasovi so obročasti: tako imata koža in krvni obtok svoj izraz na zunanjem robu šarenice, središčni del je pa pridržan črevesju.

Ali nagibate k samomoru?

Neznačna luknjica, drobna razpoka ali siceršnja neenakomernost šarenice je zmerom napoved slabosti ali bolezni ustrezačnega or-

150 svojih prijateljev in znančev, da so ves dan opazovali in se zavabili nad početjem družbe nagih mož, žena in otrok na sosednem vrtu.

Užaljeni nagci so pred sodnikom zagrozili, da bodo dali postaviti več metrov visok zid, da ne bo mogel radovedni sosed gledati, kako »se predajajo materi naravi«. Toda Scarle je koj odgovoril, da bo zgradil dvajset metrov visok stolp, če da je njegova pravica gledati, kaj se dogaja v njegovi scsesčini.

(»N. Y. Herald«)

Še ena o Adamovem kostumu

L. o. London, septembra

Tudi v Londonu imajo nagci svoj klub. Zbero se vsako sredo v neki televadnici v West-Endu, da »goje telesno kulturo«.

Ko leži ob sredah mrak na zemljo, odide kakih trideset ali štirideset moških in žensk po skrivnih potih v Adamovem in Evinem kostumu na dogovorjeno shajališče. Televadnica stoji v bližini Hyde-parka in ne ve zanjo nične drugi kakor samo njen lastnik in član nagega kluba. Med navdušenimi klubasi boste našli poslance in zdravnike, industrije in tipkarice, prodajalke in študente — vse lepo nage, kakor predpisujejo klubski pravila.

Ob enajstih zvečer je »nage kulturne« konec. Po tistem in skrivaj, kakor so prišli, se nagci spet po razgube. Kaj so počeli v zaklenjeni televadnici, kronika ne pove: še nobenemu časnikarju se ni posrečilo, da bi se vtihotali v zadržano dvorano. In lastnik televadnice tudi molči: nagci niso umazani... (»Sunday Referee«)

Diktator poštenjak

M. w. Lizbona, septembra

Portugalski diktator Oliveira Salazar, ki je pred nekaj tedni zdušil nevarno vstajo, ni samo energičen mož, temveč tudi velik poštenjak; njemu ne gre za osebno slavo ne za to, da bi si nagrabil denarja, nego samo za blagor domovine. Zato tudi ne dela zasebučne, a jalove reklame.

Vzlic temu kroži po deželi o njem vse polno anekdot. Priznati je pa treba, da je skoraj ni, ki bi ga devalui v nič.

Ondan je bil pri njem neki lizbonski časnikar. Predsednik vlade ga je sprejel pri južini, preprosto kakor navaden državljan, in ga vpršal, po kaj je prišel.

»Ljudje govorijo o zarotah in vstajah, o vladni krizi in podobne reči« je odgovoril poročevalec.

»Slišal sem celo, da naj bi neki vaš minister sestavil novo vlado, vi bi pa šli v Švico na oddih...«

»V Švico?« mu je s komaj zaznavno ironijo skočil Salazar v besedo in si namazal sirovoga masla na kruh. »Kje naj pa vzarem denar?« (»Intran«, Pariz)

gana, da, celo rano in amputacijam oko registrira (prim. Peccelyjevo sovo); kalna šarenica vam pove, da ustrezači organ ne deluje, kakor bi moral, ali je pa zastupljen.

Želite dolgo živeti? Enakomerno razvito, tanko in strnjeno vlakence na vaši šarenici utegne biti znak zdravja in dolgega življenja. Hočete vedeti, ali je vaš rod čisto-kren ali mešan? Barva vaše šarenice vam to pove: sinje oči kažejo enoto severnjaško poreklo, rjava pa mešano, severnjaško in sredozemsko.

Naposled je pomembna pridobitev »iridologije« spoznanje skrivenih teženj človeške duše. Nagnjene k mistiki se razodevajo v značilni sploščenosti zrenice; tudi nagnjenje k samomoru spoznaš iz oči, in celo to, ali dotična oseba bolj misli na »krvavac smrti« (nož, revolver) ali »nekrvavac« (vrv, voda, strup).

A tu smo že prestopili meje zdravništva in zašli na tla notranjega življenja. Pod iridologovim povečalnikom nam šarenica razdena pač vse skrivenosti naše duše in našega telesa. Pierre Devaux.

Za god in praznik mati dobro ve, otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev veseli!

Natančnost

T. p. London, septembra

Angleži znajo biti zelo gostoljubni in postrežljivi. Neki popotnik, ki mnogo hodi po svetu, pričoveduje tole mično zgodbico o njihovi gostoljubnosti:

Bil sem pri nekih svojih znančih v Surrey v gosteh. Zjutraj me je strežnica ljubezenivo povprašala po željah:

»Caj, kavo ali mleko?«

Vedoc, da je pri Angležih posebno v časteh čaj, sem se odločil zanj.

»Ceylonskega, kitajskega ali asamskega?« je hotela vedeti.

O Assamu nisem še živ dan nič slišal; zato sem sklenil preizkusiti, kakšen čaj tam pridelujejo.

»Z mlekom, smetano ali citrono?«

»Z mlekom,« sem odgovoril, menjec, da sem vendar že opravil.

»Z jerseyškim, guerneseyškim ali alderneyškim?« je še uslužno vprašala, potem šele mi je prinesla na mizo.

Umiranje v prestolničah

S. k. Praga, septembra

Španski strokovnjak za gibanje prebivalstva Ortega je sestavil zanimivo statistiko, kako umirajo ljudje v evropskih prestolnicah. Po njegovem vodju v tem pogledu Atena (Grčija): tam umre na leto 192 ljudi na 10.000 prebivalcev. Takoj za Atenami prideta Lizbona (Portugalska) in Madrid s 172 smrtnimi primeri na

Da ne zamudite!

V prihodnji številki začnemo pričevati največje delo poslednjih 10 let, knjigo zdravnika dr. Josefa Löbla

»Za človeško življenje«

Povejte to še danes svojim prijateljem in znancem! Povejte jim tudi, da je ta knjiga izšla v pol leta v 16 jezikih — pač najboljši dokaz za njeno kakovost. »Za človeško življenje« je pisano za inteligentna in za preprostega človeka.

10.000 ljudi. Visoko umrljivost španske prestolnice utemeljuje Ortega z nezdravimi življenskimi razmerami, s slabo kanalizacijo, stanovanjsko bedo in cestnim trščem.

Peto mesto zavzema Buka-rešta (Romunija) s 149 smrtnimi primeri na 10.000 prebivalcev. Nato sledi Budimpešta (Madžarska 132), Pariz (Francija), Rim (Italija), Dunaj (Avstrija), Varšava (Poljska) in London (Anglija 123), Kjöbenhavn (Danska 114), Praga (Češka, 113), Oslo (Norveška, 112), Berlin (Nemčija, 111) in Stockholm (Švedska, 110).

Najzdravjevje evropske prestolnice so Bern (Švica), Bruselj (Belgijska) in Haag (Holandska); njihova umrljivost se giblje med 101 (Bern) in 95 (Haag).

(»Prager Tagblatt«)

Od diktata k diktaturi

Q. k. Newyork, septembra

Po smrti louisianskega diktatorja Longa ima zdaj prvo besedo v državi njegova nekdajna strojepiska Alice Lee-Grosjean-Thorpe, nenačadno lepa briquetka tridesetih let.

Svojo kariero je začela kot zasebna tajnica pri Longu. Do leta 1932 se je že dvakrat ločila (zato njen tako dolgo ime), toda Long jo je vzlio temu imenoval za državno tajnico (to je po našem ministrico), pozneje ji je pa poveril zakonodajo o vseh finančnih zadevah Louisiane. Gospa Thorpe je tako postala mogočnejša in vplivnejša celo od guvernerja Allena.

Sedaj je vprašanje, ali bo mogočnejša in vplivnejša celo od predsednika.

Kemalovo uro iščejo...

Q. w. Carigrad, septembra

Turška družba za zgodovinsko vede je pravkar razglasila, da bi plačala lepo nagrado tisti ženski

ali moškemu, Turku ali tujeu, ki ji bo pomagal izslediti uro, nekdaj last Mustafe Kemala. Družba bi rada spravila to uro med svoje zgodovinske znamenitosti; njej gre namreč zasluga, da ni svetovna vojna vzela sedanjega turškega diktatorja, ker se je krogla ob uru ubila.

Kemal je uro pri neki priložnosti podaril za spomin nemškemu generalu Limanu Sandersu, poveljniku Dardanel. Sanders je med tem umrl, njegova vdova pa pravi, da je uro že zdavnaj izgubila.

Kdo bo zdaj iskal to znamenito uro, ali bolje: kdo bo našel pravo? Stavimo, da se bodo zdaj pojavile take grbaste staromodne ure ko gobe po dežju; če ne bodo zgrbilne že »od nature«, jih bodo pa umetno »zgrbili«. Nagrada je le nagrada, pa naj bo v funtih, doljarjih, frankih ali turških piastrih.

Stara ljubezen ne zarjaví

(t-1) Pariz, septembra

V knjigah se bere, da je ljubezen večna. O tem je posebno počakan goroviti neki Gaston iz St. Preuxa na Francoskem.

V mladih letih se je Gaston do ušes zaljubil v lepo Madeleine. Nenadoma je bila sama, da sta bila oba revna ko cerkevna miš. Kako rada bi se poročila, a kaj, ko nista imela ničesar za v lonec! In ljubezen gre na žalost skozi želodec, tega sta se tudi Gaston in Madeleine zavedala, saj sta bila večkrat lačna ko sita.

Videlic, da s svojo ljubeznično nikamor ne prideta, sta se mlada prebivalstva Ortega je sestavil zanimivo statistiko, kako umirajo ljudje v evropskih prestolnicah. Po njegovem vodju v tem pogledu Atena (Grčija): tam umre na leto 192 ljudi na 10.000 prebivalcev. Takoj za Atenami prideta Lizbona (Portugalska) in Madrid s 172 smrtnimi primeri na

10.000 ljudi. Visoko umrljivost španske prestolnice utemeljuje Ortega z nezdravimi življenskimi razmerami, s slabo kanalizacijo, stanovanjsko bedo in cestnim trščem.

Ko se je Gaston pripeljal v svojo rodno vas, je srečal neko staro mamko. In ta mamka ni bila nobena druga kakor lepa Madeleine, ki jo je tako vroče ljubil pred štiridesetih letih. Tako sta sklenila, da se bosta vzela.

Kakor sta sklenila

Napisala
BEATRICE FABER

po filmu

Metro-Goldwyn-Mayerja

priredjen po romanu „Malibu“ pisatelja V. J. Hoyta

Vsebina prvega poglavja: Kotun mlačič in mlada puma sta oba isti dan izgubila mater. Lakote in gozdni sovražnikov ju je rešila Toni Martinova, ki je prišla v gore na počitnice. Ko je nesla živalci domov, so jo napadli Bergmanovi psi. Bergman je gorski vodnik, zraven pa divji lovec. V strahu pred psi je Toni zbežala, toda v najnevarnejšem trenutku, ko so ji bili psi že za petami, se je spotaknila in padla.

Drugo poglavje

PRIRODNA SOVRAŽNIKA

V trenutku ko se je najmanj na-dejala, je Toni zaslikala ukazovan-en moški glas. Preden se je še za-vedela, je neznanec pse razgnal s kopitom svoje puške.

Toni je globoko vdihnila, videč da je rešena. Ozrla se je na okoli, ne vedo, kje je. V strahu pred psi ni gledala, kam je bežala. Prišla je v bližino izvidniškega stolpa go-zdarske postaje. Torej mora biti tudi mlačič mož eden izmed go-zdarjev.

»Hvala! Zelo sem vam hvaležna.« »Vesel sem, da sem ravno jaz imel službo.«

v drugih okoliščinah bi bil najbrže ljubezniv in miren človek, ta tre-nutek je bil pa ravno zaposlen s srditim trganjem svojih rokopisov na drobne koščke, ki jih je metal po tleh.

Toni je zdaj prišlo nekaj ves-lega na um. Po prstih je stopila čez sobo in postavila malega jelen-a in levica čez očetova ramena na mizo.

Stari Martin je ves prestrašen planil pokonci; toliko da ni pre-brnil mize. Pogledal je živalci, nato pa Toni in se zasmjal.

»Ali vidim strahove?« je vprašal, še zmerom ves osupel.

Toni se mu je namestu odgo-vo-ra zasmajala.

»Da. Pokazala mu je z očmi na gozdarja. »Oče, to je mister... mi-ster...« Začudena, da mu še ne ve imena, je prestala.

»Bob Alden.« Gozdar je stopil naprej in tako presekal mučni premor.

Toni je živahn posegla vmes. »Veš, oče, ta gospod nam je re-šil življenje. Bergmanovi psi so nas preganjali,« je z resno vnemo razlagala.

Martin jo je nežno objel in pri-žel k sebi.

»Za tole mačkico?« se je prestrašila Toni.

»Puma je puma,« je slovesno rekla Alden. »Naj bo mla-da ali stara. Sicer pa... moja dolžnost je, da zverine ubijem, kjer koli jih vidim.«

»Oh!« Toni je stisnila pu-mo k sebi, kakor bi se bala, da ji je kdo ne vzame.

Alden se je nasmehnil.

»Morda je pa sploh nisem videl — to se pravi,« se je zresnil, »če jo izpuštite.«

Toni je proseče uprla vanj oči.

»Oh, ne, ne! Obdržala jo bom — in mladega jelenca tudi.«

Alden je skomignil z ra-menimi. »Dokler mladi Mr. Le-vič ne pride do moči in si ne zaželi jelenjega mesa.«

»Tega se ne bojim,« je To-ni vztrajala pri svojem. »Skupaj ju bom odgojila. Ljubiti morata drug drugega.« Z nežno kretnjo je potisnila leviča k jelenčku.

»Ne bo se vam posrečilo,« je zmajal Alden z glavo. »Prirodna sovražnika sta.«

»Jaz sem drugačnih misli,« se je oglasil Martin. »Po mo-jem je samo lakota kriva, da se žival med seboj moré. Skoraj bi verjel Toni, da bi mogla postati prijatelja — ce bo levič imel primerno hra-no in ce bo mali jelen takoj odgojen, da se ga ne bo bal.« V Martinu se je prebudila pisateljska kri. »Priznati morate, Alden, da bi bil poskus zelo razburljiv in zanimiv.«

»Morda preveč razbur-ljiv,« je suho odvrnil Alden. »Zame ne,« je rekel Martin in oči so se mu zaiskrile.

»Zame tudi ne,« je posko-čila Toni. »Zakaj ne bi na-pravila tega poskusa?« Tedaj ji je šinila neka misel na um. »O tem bi lahko pisal, oče!«

»Imenitna ideja, Toni!« je na-vdušeno vzkliknil Martin.

»Če se stvar posreči, bo povest gotovo zanimiva,« je menil Alden s slabo prikritno nejevero.

In kakor da bi se njegovi dvomi imeli pri priči uresničiti, se je ta-krat zaslilo iz kuhinje rencanje leviča, pomešano s plašnim beke-tanjem mladega jelenca.

(Dalje prihodnjic.)

Res velik film prihaja

Zagreb, 18. IX. 1935.

Danes ob enajstih dopoldne se je vršila v tukajnjem kinu »Bal-kanu« posebna predstava za časniki. Filmsko podjetje Metro-Goldwyn-Mayer je predvajalo svoj najnovješji film »Sequoia«, ki pride v kratkem v Jugoslavijo.

Povsod, kjer so doslej predvajali ta film, je žel nenavadno velike uspehe. V Parizu ga igrajo že šest mesecov; po sodbi tamkajšnjih strokovnjakov in listov je to eden izmed največjih filmov ne samo te sezone, temveč zadnjih let sploh.

»Sequoia« je napravila na prisotne žurnaliste velik vtis; vsi brez izjeme so se kar najlaskaveje izrazili o njem. Film je po vsebini, obdelavi, prizorih in posnetkih res edinstven te vrste. Zadeba je fran-coska kritika, ko je zapisala: »Se-quoia« je pravo odkritje.

Po končani predstavi sta pariški ravnatelji družbe MGM, Mr. J. J. Le t s c h in zagrebški ravnatelj g. Plavšić povabila vse novzvočne novinarje v zagrebško »Kolo« in jim priredila izbrano zakusko.

Od slovenskih časniki se je posebne predstave »Sequoie« ude-žil naš urednik g. Kern. O filmu bomo imeli priliko še večkrat in izčrpno izpregovoriti v naši film-ski rubriki.

Sequoia in pariški skavti

Film »Sequoia« je v pariškem kinematografu »Cinema Madeleine« tako navdušil francosko skavtско mladino, da je priredila poseben »dan Sequoie«. Skavti so na-pravili izlete v bližino in daljnjo pariško okolico, priredili so sportne tekmek in se potem v strnjeneh vrstah vračali v Pariz z velikimi lepo-či o »Sequoie«, slaveč tako ve-liko umetniško vrednost tega iz-rednega filma. Ves Pariz je navdu-šen za film poln prekrasnih kra-jinskih snetij, zato smo prepri-čani, da bo tudi drugod, zlasti pa pri nas — ljubiteljih narave — žel zasluženo priznanje.

Raztreseni profesor

Gospa: »...Maja babica je umrla pri porodu!«

Profesor: »Veste kaj, tako starci dumi se pa vendarle ne bi bilo treba možiti!«

„Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati! kdor jih pokusi, trdi vsaki.“

Ko bi oče moral prati

pralo bi se samo z Radionom

Schichtov RADION

pere sam

Bengali

(Gl. štev. 36 in 37)

Toda McGregorju je mladi pod-poročnik prirasel k srcu. Ta nje-gova »materninska naklonjenost« do Stonea je dala Forsytheu dobro došel povod, da se je norčeval iz mladenci. Neizkušeni podporočnik je zacel od jeze piti in zanemarjati službo. Tedaj sta se pa oba druga zavzela, zanj s pravo tovariško prisostvostjo.

Zato pa zbadanja na račun Mc-Gregorja še ni bilo konec. Posebno Forsythe si ga je rad privoščil, ker je bil škot. Dobil je nekje škotsko piščalko; nanjo je piskal, da je dražil McGregorja.

Forsythu na pomoč, temveč se mu je zacel še rogati:

»Le piskaj! Samo ne tako dol-gočasno... poskusi obojčeno!«

Prestal je, da bi malo užival Forsythus strah, potem se je na spet zasmjal:

»Le piskaj! Kobram to ugaj. Mogoče boš vzdržal par dñi.«

Tako ga je zasmehoval vse c-tej, dokler ni videl, da Forsyth zapuščajo moči. Tedaj je pogra-bil revolver in s strehom v glavo kačo ubil.

Kmalu po tem dogodku se je McGregor odpravil s Forsythem in četo vojakov v hribe. Oprtani so

Prizor iz Paramountovega filma »Bengali«

Nekega dne je sedel Forsythe sam v sobi. V sosedni sobi sta se kopala McGregor in Stone. Vrata so bila odprta. Forsythe je ležal na divanu in po svoji starci navadi živžgal na piščal. Piskanje ga je tako zamotilo, da ni opazil, kako je primamil veliko strupeno kačo, ki se je počasi plazila v sobo in mu se vse bolj približevala. Zdajci jo je pa zagledal. Iz strahu je zacel nervozno piskati, zavedajoč se, da ga bo kača uklala tisti trenutek, ko bo prenehel. Hotel je s piskanjem zbuditi pozornost svojih dveh tovarišev, toda onadva nista nicesar opazila. Ker pa njegovega piskanja le ni hotelo biti konec, je McGregor vstal, meneč, da ga hoče Forsythe spet izizzati.

Stopil je v sobo in prvi mah izpregledal položaj. Toda še na um mu ni prišlo, da bi orihitel

bili samo s puškami, tako da se je na oko zdelo, kakor bi šli na lov. Toda McGregor je imel izvršiti važno poslanstvo: sestati se je moral s svojim tovarišem čas-nikom Barrettom, ki se je bil pre-blecen pomešal med domačine.

Po ogorenem in krvavem spo-padu z uporniki v gorah se je McGregor res sestal z Barrettom. Pri-jatej mu je zaupal, da je dozna-o novem načrtu uporniškega po-glavarja Muhamed-kana. Le-ta je bil izvedel, da ima gopalski emir, prijatelj Anglezov, dobiti posilje streliva, in se je pripravil, da prestreže transport. Če se mu to posreči, bo tudi njegova vsta-j kronana z uspehom.

S to važno novico se je McGre-gor vrnil v taborišče. Pričakova-je, da bo polkovnik Izdal zapoved da je treba takoj iti nad Muha-med-kana, toda Stone je v splošno presenečenje zapovedal, da ima ves polk oditi v goste h gopalske-mu emirju, ki jih je bil povabil na lov na merjascu.

(Dalej)

Toni se je zasmajala.

»Tudi jaz sem vesela.« Rado-vedno ga je pogledala. »Vi ste tu še novinac — ne?«

Mladenci se je namestu odgo-vora priklonil.

»Razpolagajte z menoj, gospo-dinica.«

»Ime mi je Toni Martin,« je po-vzela. Pogledala je svoja mala pri-jatelja in resno dodala: »To sta pa moja otroka.«

Mlačič mož je svečano pokimal, v znamenje, da je vzel njene besede zares.

»Res? Kam ju pa peljete? V šo-lo?«

»Ne, domov,« ga je zavrnila To-ni. »Pravkar sem ju vzela za svojja.«

Mlačič gozdar je nezaupno pre-meril leviča.

»Dovolite, da vam ga bom jaz nesel,« je predlagal.

»Zelo ljubeznivi ste. Hvala vam.« Izročila mu je puminka mlačiča in oba sta se odpravila proti nje-nemu domu.

Toni je hitro spravila na dan njegovo življensko povest. Večji del jo je zavzemalo učenje o gozdar-stvu; to mu je bilo najdražje na svetu. »A potem,« je končal, »ko sem bil s študijem gotov, sem si poiskal službe — nu, in zdaj sem tu.« Ustavila sta se pred njeno hi-šo: »In v ste tu.«

»Ali ne bi vstopili?« je menila Toni. »Rada bi vas predstavila svojemu očetu.«

Mlačič gozdar je vedel, da bi jo razčlal, če bi odklonil njeno va-bilo; tudi se je čutil polaskan.

»All right.«

Njen očet je sedel za pisalnim strojem. Bil je visok sivolas mož;

V narociju srce roman

PO-FRANCOŠČINI · PRIREDIL · L · A ·

31. nadaljevanje

Gospod doktor, dajte mi nje-
gov naslov! Če nihče drugi, hočem
ja z razčistiti to stvar. Moram!
Zaradi Suzanine sreče moram! Če
res ljubi tega človeka, mi nihče
ne bo prepovedoval, da ju spra-
vim skup.

Bojim se, da imate prav, go-
spoda. Toda na nesrečo mi ni pri-
šlo na um, da bi bil kneza Nižins-
kega vprašal, kje stanuje. Vem
samo to, da je drugi dan mislil
odpotovati.

Torej ga ni več v Pragi?

Na žalost ne. Tako mi je vsaj
reklo.

Videč, da Kreugerjeva žena ne
ve, kaj naj storiti, jo je hotel po-
tolažiti:

To naj vam ne vzame poguma,
gospa! Knez Nižinski je samo
eden v Pragi in tudi zdravnikov
nimamo toliko, da bi kdo mogel
izginiti, kakor bi se vdrl v zem-
ljo. Zato mislim, da vam pač ne
bo pretežko najti sled za njim.

Toda naj je Kreugerjeva žena
še tako izprševala med svojimi
in Suzaninimi znakami, izvedela
ni ničesar. Le prekmalu je izpre-
videla, da utegne biti ime Ale-
ksandra Nižinskega sicer dobro
znan na medicinski fakulteti —
a kaj ji to pomaga, ko ga noben
njen znanec ne pozna!

Sicer so se pa med tem začeli
dogodki razvijati s tako naglico,
da sploh ni utegnila več misljiti na
poizvedovanje.

XIII

Vročica je popustila in z njo
delirij. S široko odprtimi, višnje-
vo obrobljenimi očmi je ležala Su-
zana do vrata ognjenja z odejo.
Njena glava je počivala na čipka-
stih blazinici, drobna kostanjelasa
glavica s slušanim, brezkrvnim
obrazom in ustnicami, bledimi ko-
zid.

Ze štiri dni so okoli nje stregli
na tesnobno pričakovani trenutek,
kdaj se bo zdramilo spoznanje v
teh izmučenih možganah, kdaj no-
zasijala luč razuma v njenih mrt-
vih očeh.

Toda te oči so ure in ure srepo-
in brez izraza strmele pred se.
Zaman je streljica čakala; svetji
ogenj duševnega prebujenja se ni
ugelj v njih...

Zdravnika je začelo skrbeti.
Rajši bi videl, če bi jo spomin na
strahotni dogodek vnovič pogre-
nil v omedlevico, kakor da bolni-
ca še dalje ostane v tej zlovesči
otoplosti duha.

Usmiljenka je bila prva, ki je
vsu srečna prestregla iskro na no-
vo porajajoče se zavesti.

V začetku bolezni je bila Su-
zana v deliriju strgala vse prstane
s prstov in jih pometala po sobi.
Ker je bil nakit zelo dragocen, se
je usmiljenka bala, da se ne iz-
gubi; zato je skrbno poiskala vse
razmetane dragulje in jih spra-
vila, trdno prepričana, da jih bo
Suzana terjala nazaj, ko se jí bo
vrnila zavest.

Med temi obročki, okrašenimi z
dragocenimi kamni, je posebno
eden zbudil pozornost pri strež-
nici — prav zato, ker se jí je zdel
tako skromen in brez prave vred-
nosti.

Ta prstan je bil poročni dar, ki
ga je bil knez Nižinskij nateknil.
Suzani na prst... gladek bel obro-
ček, podoben tistemu, ki ga je re-
dovnica nosila od onega dne, ko
se je zaobljubila Gospodu.

V preprostosti svojega srca je
usmiljenka instinkтивno spoznala,
da tega simbolnega a poceni obro-
čka Suzana pač ne bi hranila
med drugimi dragulji, če jí ne bi
bil posebno drag spomin.

Ko je začela vročica popuščati,
si je zato dejala, da bi bilo prav,
če bolnici vrne prstan, ki ga pri-
pravi zavesti najbrže nikoli ne bi
dala iz rok.

Tako ga jí je nateknila na levi
prstanc. Tedaj se je pa spomnila,
da ga prej ni videla na njeni des-
nici, in ga je predejala.

Ali je to natikanje in snema-
je prstana predramilo v bolnici

podzavestni spomin na prslanski
poročni obred v ruski cerkvi? Od-
prla je oči in usmiljenka je z ne-
izmerno srečo uzrla v njih bežen
utrinek razuma.

Kakor se je ogenj v Suzaninih
očeh žgala, tako je tudi ugasnil.
Med tem je bila usmiljenka opa-
zila, da je bolničin prst le preveč
shujšal, da bi prstan obstal na
njem; zato ga je hotela vnovič
sneti, da se ne bi izgubil — a
glej, Suzana je skrčila prst, kakor
da tega ne pusti.

Usmiljenka je osupnila. Potr-
pežljivo je čakala, tiho moleč, da
bi bolnična vnovič izpregledala.
Minevale so sekunde, minevale
minute — in tedaj, kdo popiše-
neno veselje: Suzana je odrila
oči in negotovo pogledala po sobi,
potem je pa počasi in z vidnim
naporem dvignila svojo bledo, ma-
lone prosojno roko, vso pre-
ženo z višnjevkastimi žilnimi čr-
tami, dokler ji niso oči obstale na
prstan...

»Saša!« je komaj slišno zam-
iral.

A že ji je roka omahnila na
blazino. Prevelik je bil ta napor.
Zaspala je.

Ko je po dolgem času odorla
oči, je njen pogled begal po sobi
in se ustavljal zdaj tu zdaj tam,
kakor da nekaj išče. Napisled se
je ustavil na usmiljenki.

»Kje sem?« je tiho vprašala.

»Doma... v svoji sobi...«

»Na Angleškem?«

Usmiljenka je mislila, da se ji
spet »čenja blesti. Sklonila se je
k njej in jo prijela za roko, me-
neč da se vrača vročica. In tedaj
je slišala, kako je bolnica zam-
rmrala:

»Ne, ne!... V Pragi... O, Bog!«

Dolgo je bilo vse tiho v sobi.

Potem je Suzana vprašala:

»Ali sem bila bolna?«

»Da... pa ni bilo hudega.«

»Dolgo?«

»Nekaj dni.«

»Oh,« je zaječala in oči so se ji
zasecnile. »A potem... potem se
nisem odpeljala! Kaj se je zgo-
dilo z menoj?«

Solze so se ji vlike iz oči in ji
polzele po licu. Ni se jih zave-
dala, a vendar, kolika srča, da je
sploh mogla jokati, da je mo-
gla zavestno trpeti! Saj so bile
solze dokaz, da se njen duh
obuja v spoznanje in življenje.

Drugi dan je čakal pred hišo
razkošno opremljen bolniški avto.
Vani so prenesli Suzano, da jo
odpelje v Karlove Vare; tam je
imel njen oče prekrasno vilo. Ta-

ko je zahteval zdravnik; vznemi-
ri ločila ga je, ko je videl, s kolikšnim
duševnim trpljenjem se bolnica
spet prebuja v življenje, in je od-
redil takojšnjo izprenemblo okolja.

Iz tako je Suzana v ozračuju luči
in ostrega zraka, sredi med neza-
slisanim razkošjem očetove vile
počasi stopala na pot ozdravlje-
nja...

Cudna je bila ta pot okrevanja...
kakor je bila čudna že bolezen sa-
ma. Mlada milijonarka ni nič go-
vorila, nikoli ni prišla tožba iz
njeneh ust. Vsakogar, kdor je pri-
šel k njej, je sprejel z bledim
usmehom, toda v njeneh očeh si
videl komaj usahle solze, čakajo-
če le besede, da se ji vnovič vlin-
jejo po licu.

Nekoga dne jo je obiskala Kreu-
gerjeva žena; s seboj je prinesla
njen ročno torbico.

Berite na 2. strani članek

»Usodna ljubezen«

Videli boste, kako strašna nesreča
lahko zadene nedolžno družino za-
radi ene same nepremišljenosti
družinskega očeta: par trenutkov
prepovedane ljubezni je okužilo
njega, njegovo ženo in nedolžnega
otroka in uničilo dotlej srečno in
vzorno družinsko življenje.

»Sifilida in pacaliza«

ne bi bili pol tako strašni kakor
sta, če bi ju ljudje o pravem času
spoznali in se ju varovali. O njih
in sladkorni bolezni bo začel pisati
v prihodnji številki našega tedenika
znameniti zdravnik dr. Josef Löbel.
Preberite njegovo pismo na 4. stra-
ni; poslal ga je našemu uredni-
štvu, namenjeno je pa

bralcem »Družinskega tedenika«.

»Suzana,« ji je rekla z materin-
sko nežnostjo, »misliš sem, da si
gotovo pogresila svojo torbico z
denarnico in drugimi drobnjnari-
jami v njej, zato sem si dejala, da
ti jo prinesem, ko se bom oglati-
sila pri tebi. Ná, vzemi jo...«

»Hvala,« je slabotno dehnila Su-
zana in segla po torbici.

Mati je pričakovala, da jo bo
bolj vzradostila. Videč, da Suzana
molči, je tiho spet odšla.

Takrat šele, ko je bila sama v
sobi, je mlada milijonarka tor-
bico odprla.

Najprej je poiskala svojo denar-
nico. V njej je zagledala tri foto-
grafije... dve povečavi, ki sta jo
kazali v ruskem kostumu, in po-
tem... Sašovo sliko.

Dolgo je strmela v prvi dve sli-
ki; tretji jo je bilo kar strah po-

gledati. Čutila je, da bo v njej
brala ves svoj ubogi roman, svoje
nedolžne dekliske sanje in pove-
st o izgubljeni sreči... Strah jo je bilo
da se bo vse to razblinilo v zrak,
ko bo pogledala resnici v oči... ka-
kor nežni milni mehurček, ki se
ob najrahlejšem dotiku razpoči v
pono...

Od kar se je prebudila v živ-
ljenje, je Suzana vprav bežala
pred spomini o prošlosti. V njeni
ubogi trpinčeni glavici je bilo pro-
stora samo za podzavesten strah,
da jo čaka še hujše trpljenje, takš-
no, da ga ne bo mogla več pre-
stati.

Zato je hotela živeti topo življe-
nje brez misli in brez spominov,
samo v ugodju telesne nasičenosti.

Kljub temu je vzdignila tretjo
sliko k sebi, da bi videla podobo
na njej.

In tedaj ji je bilo, kakor da bi
se bil živi Saša prikazal pred njo.
Videla je njegov pogled, videla
njegov nasmej — in ves svet se
je pogreznil okoli nje ob prihodu
njenega dragega.

»Saša! Ljubljeni moj Saša!«

Njene ustnice so obsule s polju-
bi oboževano podobo, toda hkratu
so se v njene možganah zgostili
temni spomini in bilo ji je, kakor
bi z vseh strani vstajali grozči
fantomi... In tedaj, na mah, kakor
bi bila strela udarila pred njo, je
vstal v njej spomin...

Nihče ni nikoli izvedel, koliko je
Suzana tisti dan prejokala — nihče
reziljenke.

Toda če so bile te solze pogubne
za njeno zdravje, ker so jo še
bolj oslabile, so imele tudi svojo
dobro stran: prisilile so bolnico,
da se je pogumno spustila v vrti-
nec spominov, ki je dotlej s stra-
hom bežala pred njimi.

Domislek njene matere, ki ji je
dal, da je našla sliko svojega Saše,
jo je postavil pred strašen dvom:
ali je mladi mož vreden njene ljub-
ezni? Če je, mora vse storiti, da
ga spet najde. A kaj, če je samo
navaden srečolovec in slepar? Po-
tem ga mora izruvati iz svojega
srca do slednjih korenin.

Pred oči so ji stopile vse okoli-
ščine one usodne večerje na dan
njene poroke. Spomnila se je sle-
herne besede, ki jo je kdo izpre-
govoril, spomnila sleherne podrob-
nosti, ničesar ni pozabila...

Vse okoliščine so se ujemale:
kdo drugi naj bi bil oni sleparji
ruski knez če ne Saša? Zaljubila
se je v svojega šoferja — natanko
tako kakor je pripovedoval gost
na večerji — in le-ta jo je iz ljub-
ezni ali pa iz pohlepa po njenem
denarju odvedel pred oltar.

Hotela je izvedeti od usmiljen-
ke, kaj se je zgodilo za njene bo-
lezni, toda vedela ji ni drugega
povedati, kakor da je dal stari
Kreuger odslovliti vso služnčad in
da je prvi dan njene bolezni hotel
k njej neki gospod, pa ga niso pu-
stili.

Hotela je izvedeti od usmiljen-
ke, kaj se je zgodilo za njene bo-
lezni, toda vedela ji ni drugega
povedati, kakor da je dal stari
Kreuger odslovliti vso služnčad in
da je prvi dan njene bolezni hotel
k njej neki gospod, pa ga niso pu-
stili.

Pred oči so ji stopile vse okoli-
ščine one usodne večerje na dan
njene poroke. Spomnila se je sle-
herne besede, ki jo je kdo izpre-
govoril.

»Ce je tako, je stvar v redu,«
odgovori mirno igralec. »Vse se
prenesem, samo neslanih dovit-
gov ne.«

Režiserju Maxu Reinhardtu je
nekdo prinesel dramo o ustvarje-
nju sveta.

»Predstavljal sem si,« je mladi
avtor pojasnjeval svoje delo, »da
bi morale osebe v moji drami na-
stopati in govoriti v popolnoma
praznem prostoru.«

»Hm,« je menil Reinhardt, »pra-
zni prostor je edino, za kar vam
lahko jamčim pri tej drami. Že
pri prvi reprizi se vam bo želja iz-
polnila.«

Vse te misli so se preganjale v
njeni utrujeni glavici, da kmalu
ni vedela, kaj je moreč sen in kaj
resnica...

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti
obleke, klobuke itd. Škrobi in
svetlolika srajce, ovratnike, za-
pestnice itd. Pere, suši, monga
in lika domače perilo. Parno
čisti post

Parlament „Družinskega tednika“

Katera so največja zla današnje dobe?

Žensko volilno pravico smo v našem parlamentu že obdelali, in na vrsto so prišla »Največja zla današnje dobe«. To vprašanje je se kočljivejše; ne zato, ker mora kdaj ne bi poznal nikakega zla, nego zato, ker jih je preveč in je izbera toliko težja. Vzlič temu smo tudi to pot prejeli lepo število odgovorov, a več ko polovicu smo jih morali izpustiti, ker so vendarle malo preveč energični. Zato ponovno prosimo: Bodite v odgovorih stvarni in sami premislite, kaj sme v današnjih razmerah v list in kaj ne.

V 3. in 4. stolpcu spodaj pričujemo vprašanje tega tedna in prihodnjega. Odgovorite čim prej, da ne boste prepozni!

Ponovimo, da smo za najboljše odgovore v našem parlamentu razpisali tri nagrade (200, 100 in 50 Din). Podrobnejše o trajanju natečaja in pogojih v 36. in 37. stevilki.

Civilizacija ubija kulturo

Brezposelnost, ki je posledica nepravilno razdeljenega kapitala in iz katere izvirajo vsa za kakor beda, nemoralna, itd.

Prenapet nacionalizem, ki držim narodom ničesar ne prizna in označuje svojo raso kot edino življenja vredno in sposobno vejo človeštva in žene s tem v spore in vojne.

Civilizacija, ker je usmerjena samo materialistično, dočim kultura duše propada.

Mednarodni velekapital, ki vse to spremeno izkorisča in iz krvi milijonov trpečega človeštva kuje milijarde.

V. P., brivski pomočnik.

Neenakopravnost in kapital

Največja zla današnje dobe so:

1. Neenakopravnost v politiki,
2. Kapitalistično izkorisčevanje ljudstva,
3. Verska neenakopravnost.

Te tri točke bi morale voditi k enemu cilju — enemu mišljenju — z druženimi močmi do pravega skupnega sodelovanja.

G. J., sopr. usnjari. pom.

Največje zlo je napredek tehnike

Največja zla današnje dobe so nezaposlenost, ker s tem trpi nezaposleni duševno in telesno zarađi skrbi in nezadostnih življenskih potrebi, in ce ima družino, trpe se ti.

Poleg neozdravljivih bolezni, ki se čedalje bolj pojavljajo, so veliko zlo tudi civilne poroke in v zvezi s tem ločitve zakonov, ki so napravile pravo anarhijo v družinskem življenju.

Največje zlo je pa napredek strojev, ker so ustvarili nadproducijo izdelkov in tako preživljamo dobo, da milijoni ljudi nimajo dela, dočim temkajojo stroji, kateri bo napravil več dela s čim manjšo človeško pomočjo. I. Z., trg. sotrudnik.

Mladina moralno propada, ker nima dela

Veliko in strašno zlo je kriza in njena prava posledica beda z brezposelnostjo. Vzemimo današnjo brezposelno mladino. Delovne moči pešajo, telesno propada, duševno se izgublja; širi se nemoralna in brezverstvo. Zakaj? Mladina se je že takoj vživel v ta položaj, da ne rečem nekako otopela, da ne vidi okrog sebe, da ne spozna, v kakšnem blatu tiči, in se zato še kar dobro počuti. Bolje živi in laže od podpor, prosjačenja in različnih nečudnih poslov. Saj celo pravijo, da žive zdaj tudi oni kot gospoda — brez dela. Iz dobre mladine nastajajo potepuh, tatovi, ubijalc in brezverci. Kam to vodi?

Omemb vredno zlo je tudi to strankarstvo in iz njega nastalo sovraštvo. K temu ni potreba razlage, jasen in očiten dokaz nam je to, zakaj je moral pasti od krute morilice roke naš viteški kralj Aleksander I. L. E. (ženska).

Pogubnost moderne tehnike

Največje zlo današnje dobe je tehnika. Moderni stroji opravljajo delo namestu tisočev rok, ti tisoči so pa izročeni gotovi pogubi. Seveda pa moderna tehnika skrbi, da spravi s sveta prebitek človeštva, saj nam je dala toliko morilnih priprav. M. Z., (ženska)

Dobra roba se hvali sama, zato Dr. OETKER-ju ni potrebna reklama!

Gospodarsko propaganje in slepo strankarstvo

1. Gospodarska kriza.
 2. Zagrizeno strankarstvo.
 3. Preslabna zascita domaćih de洛vnih moci.
- Zakaj?
1. Evropska industrija, ki je pred vojno obvladala svetovni trg, je med vojno in po vojni, ravno v svojih najboljših odjemalkah dobita velikansko konkurenco. Ker so ustanovile lastno industrijo, tako da je izvoz padel na minimum.)
 2. Zagrizeno strankarstvo povzroča prepogosto izmenjavo vlad, to pa stane države ogromne vso te denarja. Ako bi se ta denar porabil za javna dela, bi prišlo mnogo družin če že ne do blagostanja, pa vsaj do potrebnega kruha.

3. Ako bi v vseh državah priznali brezposelnim stalno podporo za preživljvanje, bi prav gotovo bilo prvo, da se odslove inozemci, in se dà zaslukel domaćim delovnim moćem, ki danes stradajo.

R. V., umetni slikar.

Kriza in nezaposlenost

Veliko zlo na svetu je kriza in sicer zato, ker ni dela. Brezposelni pa ni dober ud človeške družbe; popolnoma otopi in mu ni mar nobene dobre stvari.

Še večje zlo je pa, ker ljudje premalo drug drugega ljubijo in premalo drug drugemu zaupajo. Prav zato propade ves človeški rod. Tudi slabi državni so veliko zlo za človeštvo. V. O., (moški)

»Jaz gospod, ti gospa...«

Jaz štejem v zlo to, kar so pričovali že stari ljudje: »Takrat bo hudo, ko bo iz vsake bajte gospa pogledala.« In zdaj so res prišli časi, ko nočejo ljudje delati in hoče vsak biti gospod. Ravno tako je zdaj kakor pravi pregovor: »Jaz gospod, ti gospa, kdo bo vozil šajtrga.«

Gorenjka II.

Nevoščljivost

Največja zla (vsaj meni se tako zdaj) so nevoščljivost in sovraštvo drug do drugega. A. T., (ženska).

Največje zlo je egoizem

Največje zlo je na kratko: egoizem. Nekaj posameznikov si je vzelo pravico, prilastiti si ogromno količino denarja in le-tega ne spravi v promet, med ljudi.

Sodobna tehnika je napredovala preveč naglo, tako da je socialna veda ne v teoriji ne v praksi ni mogla dohajati. Zlo pa ne tiči v tehniki, temveč spet v kopici dearnih mogotcev, ki nočejo sprengledati in napeti vse sile za postavljanje ravnotežja med napredkom tehnike in socialne vede. Zadradi tega je kriza na vsem svetu.

I. K., trg. sotrudnica.

Iz sebičnosti pride vse drugo

1. Sebičnost, ki je v mnogih ubila ljubezen do sočilovka.
2. Češčenje »zlatega teleta« in brezobzirnost v boju zanj.

3. Brezposelnost, ki se je iz nje rodila velika revščina, ta je pa zopet mati mnogo hudega.

M. S., delavčeva ženska.

Strah pred vojno in želja po uživanju

1. Strah pred vojno, ki visi ko Damoklov meč nad našimi glavami, ki sili narode k oboroževanju, ki pozira ogromne milijarde naroda premoženja, ki bi se v nasprotju s prevojnimi leti in se ne sklajo z dohodki. To spet ustvarja »krizo.«

2. Prevelika razsipnost in prevelike življenske zahteve, ki čedalje bolj naraščajo v velikem nasprotju s prevojnimi leti in se ne sklajo z dohodki. To spet ustvarja »krizo.«

3. Prevelika moralna sproščenost, ki ustvarja veliko zlo. Ruši družinsko sožitja, podira moralne temelje vsega človeštva.

4. Bolezni, katerim še ne poznamo leka. M. P., sopr. oroz. nared.

Lakomnost je najhujše zlo

Sebičnost, grabežljivost, lakomnost! Trije sinonimi za isto zlo, iz katerega izhaja celo procesija drugih zel današnje dobe. Kajti brez lakomnosti ne bi bilo revščine, ne krize, ne bančnih polomov, ne vojne!

Lakomni so posamezniki, lakomne države. Po bogastvu, oblasti, zemlji! In po užitkih, ki jih to troje obljublja.

Lakomnost je zasužnila svetovno gospodarstvo. Vagona žita na leto uničijo, kavo uporabljajo za kurivo, tovore južnega sadja pogrežajo v morje, med tem pa tisoči umirajo od lakote. Samo da ostane življenski standard na isti višini, da ostane mogoteem masten dobček.

Lakomnost ubija ljubezen do bližnjega, spoščovanje do drugih narodov — od tod pretirani nacionalizem, od tod umori bratov, očetov, mater, o katerih dan za dnem čitamo v časopisih.

Moderna tehnika bi bila lahko ena največjih dobrin človeštva, a jo je zasužnila lakomnost, da z njo čim več nagrabi, čim hrje zmaga daljave. Motorji, tanki, letala, vse je v znamenju dobčkarstva, izkorisčevanja, vojne!

Od tod hitri tempo današnje dobe, ko se vsakdo boji, da ga ne bo drugi prehitel, od tod prevrati držav, politični skandali, trgovska konkurenca.

In še mnogo, mnogo drugega!

Iz vsega pa posredno izvira plitka morala. Človeštvo ne utegne globlje pogledati nase, mechanizirano je, brez srca. Od tod nemoralnost moderne mladine, pretirano bijanje, samomiru. Uživanje! Hitri tempo, vnanji blešk, navidezni uspeh.

Oblast, bogastvo, uživanje — le srca ne!

Sovraštvo je vzrok krize in bede

Če bi hoteli ljudje popisati vse zlo, kar ga je danes na svetu, bi potrebovali vagone papirja. Toda v vsem tem zlu je treba poiskati povzročitelja, torej največje zlo, in očeta vsega zla.

Večno nasprotsvo, grabežljivost, manjvenrednost drugih, prerivanje za oblast vladajo danes na vseh koncih in krajih. Izredki vsega tega zla je pa sovraštvo, torej največje zlo, ki je gospodar sveta današnje dobe, ki je povzročitelj krize, nemirov, prepriov in bede. Začenja se prav pri malem, t. j. v družinah, in se konča visoko zgoraj med narodi in državami. Vse to zlo je še zapuščina svetovne vojne, ko so se naši očetje borili na življenje in smrt po bojnih poljih. Ali se ne borimo danes tudi mi, njihovi sinovi, za boren obstanek? Ali ni naš boj še mnogokrat hujši? Tam jih je milijone rešila vsaj nagla smrt, a mi smo obsojeni na počasno umiranje v mukah negotovosti, brezposelnosti, skratka bede, trpljenja in osamelosti.

Večno nasprotsvo, grabežljivost, manjvenrednost drugih, prerivanje za oblast vladajo danes na vseh koncih in krajih. Izredki vsega tega zla je pa sovraštvo, torej največje zlo, ki je gospodar sveta današnje dobe, ki je povzročitelj krize, nemirov, prepriov in bede. Začenja se prav pri malem, t. j. v družinah, in se konča visoko zgoraj med narodi in državami. Vse to zlo je še zapuščina svetovne vojne, ko so se naši očetje borili na življenje in smrt po bojnih poljih. Ali se ne borimo danes tudi mi, njihovi sinovi, za boren obstanek? Ali ni naš boj še mnogokrat hujši? Tam jih je milijone rešila vsaj nagla smrt, a mi smo obsojeni na počasno umiranje v mukah negotovosti, brezposelnosti, skratka bede, trpljenja in osamelosti.

Če se ljudje vsaj par let držali načela: »Ljubite se med seboj!« in pa »Česar ne želiš, da bi drugi tebi storili, tudi ti drugemu storil!« Par let samo naj bi ljudje delali drug drugemu dobro vsaj z istim veseljem, kakor delamo danes drug drugemu slabovo. Vse to zlo je še zapuščina svetovne vojne, ko so se naši očetje borili na življenje in smrt po bojnih poljih. Ali se ne borimo danes tudi mi, njihovi sinovi, za boren obstanek? Ali ni naš boj še mnogokrat hujši? Tam jih je milijone rešila vsaj nagla smrt, a mi smo obsojeni na počasno umiranje v mukah negotovosti, brezposelnosti, skratka bede, trpljenja in osamelosti.

Za vse je svet dovolj bogat in srečni vsi bi bili, če kruh delil bi z bratom brat s prav srčnimi cutili.«

Naše današnje vprašanje na ankelo »Parlament Družinskega tednika« se glasi:

KAJ MISLITE O SODOBNI SOLI?

Rokopise pošljite najkrajše do nedelje 29. t. m.

Odgovori na to vprašanje morajo biti napisani lepo in čitljivo in po možnosti ne smejo presegati izpisane dopisnice. Premalo frankiranih dopisov ne sprejememo. Rokopise pošljite na naslov: »Družinski tednik« (Anketna), Ljubljana, Tyrševa cesta 29/l, poštni predel 345.

Na prošnjo mnogih naših bralcev, da bi jim dali več časa za odgovor, prinašamo danes tudi že četrto vprašanje. Glasi se:

KAJ MISLITE O SEDANJEM SPORTU? ALI SE VAM ZDI

VSE ZDRAVO V NJEM?

Odgovori na to vprašanje morajo biti v naših rokah najkrajše do 6. oktobra.

Prihajamo
in prinašamo
zopet
modne
novosti
za jesen

MANUFAKTURNA
VELETRGOVINA

A. & E. SKABERNÈ
LIJUBLJANA * MESTNI TRG

S kakšnim veseljem bi si potem mi mladi ljudje, ki smo lačni življenci in družinske sreče, iskali življenskih tovarišev ali tovarišic ter ustvarjali tih domove, polne sreče in zadovoljstva...

Miran (moški)

Vir vsega zla je pohlep

Največje zlo današnje dobe je pohlep po čim večjem bogastvu, bodisi posameznika ali pri narodih. Pri tem igrata svojo umazano in važno vlogo brezrčno izkorisčevanje in popolno nesočutje do siromašnih ljudi. Od tod izvira medsebojno sovraštvo ljudi in narodov in beda tolikih milijonov nesrečnežev.

P. M., diplomirana teh.

Pomanjkanje dela in brezčutnost bogatašev

Prvo in največje zlo današnje dobe je pomanjkanje dela. To ima najdalekosežnejše posledice.

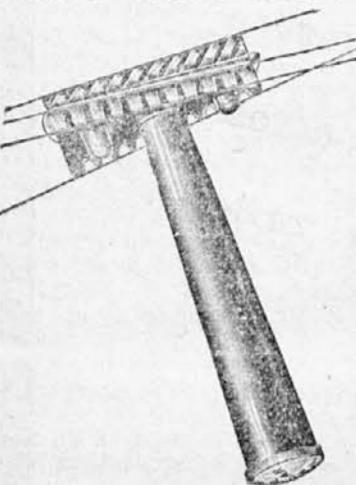
Drugo največje zlo je socialna brezčutnost mogočnikov, sicer ne bi mogli gledati tolike bede, ki raste iz dneva v dan.

A. G., tov. delavka.

Podivjanost žene v zločinu

*Senzacija je
aparat za britje
„FAZAN“*

*Ne strga kože,
samo brado brije!*

*Brije brez bolečin,
izbrije do kožel*

P O S E B N O S T I :

- PREVZBOČEN GORNJI DEL prepreči sleherno, celo najnedenoljnejsjo ranitev. Torej stoddstotna varnost!
- POSEVNI GREBEN da rezilu pravilno lego.
- POSEVNO VSTAVLJENO REZILO med gornjim delom in poševnim grebenom reže varneje ko brivčeva britve.
- ZLEBIČI ZA PENO olajšajo drsenje po koži, aparat se prilepi k licu.
- ZARADI PRAVILNE RAZDELITVE TEZE je aparat v vsaki legi, tudi pri še tako hudem pritisku priročen in drsi mehko po koži.
- VES JE IZ BAKELITA, zato ne more britvica nikoli zaraveti, čeprav bi jo kdaj pozabili neosnaženo v aparatu.

Ta aparat prekaša vse dosevanje, lep je, nezlomljiv in priročen. Izdelan je na tri načine:

- Ves iz bakelita, temne mahaonijeve barve, v naprej plačan stane Din 35/-, po povzetju za poštne troške več.
- Ves iz bakelita v lepi bakelitasti škatlici, v naprej plačan stane Din 50/-, po povzetju za poštne troške več.
- Polpolas, slonokoščene barve, luksusna izdelava s prav tako škatlico stane v naprej plačan Din 75/-, po povzetju za poštne troške več.

Naročila sprejemo:

»OSTRICA«, trgovina nožev, jeklenega in galerijskega blaga, ZAGREB, ILICA Br. 38. Plačila v naprej: Po položnici na ček, račun zagrebške Pošte hranilnice št. 35.399 na ime: Vjekoslav Flosberger, Zagreb. Predprodajalci poseben popust!

Za mal' d'narja dost' muzke!
Plošče - gramofone izposojamo, zamenjavamo, prodajamo in kupujemo „ELEKTROTON“ d. z. o. z. pasaža nebotičnika

Tudi Vi!

storite kakor sto in sto drugih, nabavite blago za obleke, plašče in manufakturo sploh za jesen in zimo po znižanih cenah pri tvrdki

NOVAK-LJUBLJANA
Kongresni trg 15 (pri nunski cerkvi)
Dobro blago! Ogromna izbera!

MALI OGLASI

Mali oglasi v »Družinskem tedniku« stanejo po Din 1/- beseda. Posebej se računa davek, in sicer za vsak mali oglas Din 1/50. Kdo želi odgovor ali dostavitev po pošti, naj priloži 3 Din v znakah. Denar za male oglase je treba poslati vnaprej, lahko tudi v znakah.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30/- Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

ZENSKO KOLO, dobro ohranjeno kupim. Ponudbe na »Družinski tednik« pod Šifro »Zensko koloto«.

PRVOVRSTNI PREMOG poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhune Ivanka, Ljubljana. Bohoričeva cesta 25.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jum lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teledo uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30/- Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobri lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau-de-Lahore. 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40/- Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

POVERJENIKE SPREJMEMO v vseh krajih Dravske banovine, pa tudi drugod, kjer je večja slovenska kolonija. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod Šifro »Lep postranski zaslužek«

NEPOTREBNI DLACI na obrazu, rokah, nogah, prsh itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrizate z uporabo Erbol praška. To sredstvo takoj odstrani dlačice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15/- Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

OTROŠKI VOZICKI, posteljice, mizice, ograje, tricikle itd. solidno izdelano in poceni pri

S. Reholj & drug, Ljubljana, Gospodovska 13, Kolizej.

POSREDUJEM DENAR na hranilne knjižice vseh denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica 12, telefon 38 10. Pismeni odgovor 3 Din v znakah.

VAZNO ZA GOSPODINJE IN DEKLETA!

Ravnokar je izšla od S. M. Felicite Kalinšek, v osmem pomnoženem nastizu najpopolnejša knjiga

»SLOVENSKA KUHARICA« z novimi večbarvnimi tabelami in v elegantni vezavi, ki jo dobite za ceno Din 160/-

v knjigarni ANT. TURK nasl. LJUBLJANA, Tyrševa (Dunajska) cesta 5.

MAKULATURNI PAPIR na prodaj. Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«

PRIDNO SLUŽKINJO, pošteno, hitro in prijazno, vajeno samostojnega gospodinjstva in kuhe, ljubičljico otrok, veselega in vedrega značaja, iščem za samostojno vodstvo malega gospodinjstva in nego osemnesečnega veselega fantka. Ponudbe pod značko »Za družino«

Pravi samo s tem znakom

nosijo nepremočljiv

TIVAR HUBERTUS

HUMOR

Studentovska

»Moram očetu poslati fotografijo, kako sedim pri knjigah.«

»Torej trenutni posnetek.«

Dobrotnik

»Gospod, ravnjajte se po pregovoru: Dajati je slajše ko jemati!«

»Slajše že — a ne cenejše.«

Tudi uspeh

»Dobro je bilo pa le, da smo našo Bredo poslali v gospodinjsko šolo!«

»Zakaj? Saj moramo zdaj vsako kosilo razdeliti med berače!«

»Zato jih pa tudi nič več ni blizu!«

Ameriška

»Zakaj pa niste takoj prijavili, ko vam je žena izginila?«

»Veste, gospod sodnik, prve dni se kar nisem upal verjeti, da je res.«

Nadobudna mladina

Mati in njen sin Marko pobožno poslušata radijski prenos neke opere. Ko prirede po končanem prvem dejanju pevki ogljušojoče ovacije, vpraša Marko:

»Mamica, ali je bil gol?...«

Doslovno

»Oprostite, zdi se mi, da sem moral vaš obraz že nekje videti!«

»Motite se: nosim ga zmerom predaj na glavi.«

Zdravniška

»Torej res vztrajate pri tem, da vas po smrti raztelesijo?«

»Da! Vedeti hočem, za čim sem umrl.«

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih očes, bradavic, trde kože, bul itd.

Blagovljite nemudoma poslati Vaše tako uspešno mazilo proti kurjim očesom. Naš starci so sedi si je odpravil 10 zastarelih. —

Z odličnim spoštovanjem

Solske sestre, Gospodinjska šola, Mladika, Ptuj.

Zahajevanje povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzame. Dobri se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10/- (predplačilo), na povzetje Din 18/-, dva Din 28/-, tri Din 38/-.

RUDOLF COTIĆ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Blake, cenjene dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvajajo, Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venerat eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venerat eliksir, ne bo Vam žal. Dobri se ali po pošti pošlje: 1 steklenica za Din 10/- (predplačilo), na povzetje Din 18/-, dva Din 28/-, tri Din 38/-.

RUDOLF COTIĆ, LJUBLJANA VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

Povečanje prihrankov

Vam omogočamo kljub težkim časom.

Nišesar drugega Vam ni treba napraviti, ko da od svoje plače, oziroma dohodkov odločite, četudi najmanjši, a zato stalni znesek za svojo bodočnost. Vse drugo Vam izvedemo sami, ako se zglasite pri nas.

Samo načrtno varčevanje Vam pri sedanjih pičlih dohodkih zagotovi, da dosežete načrt, cilj, za katerega je potreben denar (za izlet, tečaj, šolanje, zidavo, gospodarsko osamosvojitev, preskrbo za starost, bolezen ter doto itd.). To je novi način štedenje, s katerim hočemo tudi nepremožnim pomagati do blagostanja.

Ravno zato se Vam obrestuje ta denar po izredno ugodni obrestni meri ter samo ob sebi umevno tudi redno izplačuje.

Na ta način spravite svoj prihranek varno, plodonosno, vsak čas razpoložljivo. Blagovljite se le obrniti pismeno ali osebno na

Hranilnico Dravske banovine
Ljubljana Celje Maribor